

Arrest

nr. 222 529 van 12 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. CHARPENTIER
Rue de la Résistance 15
4500 HUY

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 september 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 maart 2019.

Gelet op de beschikking van 25 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. CHARPENTIER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. In een eerste middel van haar verzoekschrift werpt verzoekster een schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook “(...) *l’erreur manifeste d’appréciation* (...)”. In een tweede middel wordt de schending van het hoorrecht aangevoerd en in een derde middel deze van artikel 8 van het EVRM.

1.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 26 februari 2019 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.3. Verzoekster richt op 6 maart 2019 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 mei 2019 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat zij haar belang behoudt omdat zij in Griekenland een verblijfsrecht geniet en dat het inreisverbod, indien het blijft bestaan, “voor haar een serieus probleem uitmaakt”, aangezien dit ook geldt voor het gehele Schengengrondgebied. Waar de voorzitter er de verzoekende partij op wijst dat in voormelde beschikking werd vastgesteld dat zij geen enkel bewijs bijbrengt van het verblijfsrecht dat zij in Griekenland zou genieten, stelt de verzoekende partij zich naar de wijsheid te gedragen. De verwerende partij verwijst naar haar nota met opmerkingen.”*

1.5. Waar verzoekster stelt dat zij in Griekenland een verblijfsrecht geniet, weerlegt zij niet wat hierover in de beschikking werd uiteengezet, met name: *“Verder werpt verzoekster op dat het inreisverbod haar verhindert om naar Griekenland terug te keren, waar zij doorgaans zou verblijven. De Raad merkt op dat verzoekster met haar betoog niet aantoont over een verblijfsrecht in Griekenland te beschikken op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Hierbij kan gepreciseerd worden dat het stuk gevoegd bij het verzoekschrift opgesteld is in het Grieks, wat niet één van de landstalen is. De Raad is derhalve niet in staat kennis te nemen van de inhoud van het stuk. De Raad merkt nog op dat elke EU-lidstaat die een inreisverbod treft op grond van de Terugkeerrichtlijn verplicht is dit te laten gelden voor het ganse EU-grondgebied. In overweging 19 en in artikel 11.4 van de Terugkeerrichtlijn wordt wel de mogelijkheid voorzien dat de betrokken lidstaten met elkaar overleggen in het geval ze een inreisverbod willen opleggen aan een derdelander die in het bezit is van een verblijfstitel. Zoals gezegd toont verzoekster niet aan dat ze in het bezit was van een Griekse verblijfstitel.”* Door zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen, brengt verzoekster geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

2. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA